

АЗАЛИИ (КИМ СО УОЛ)

Когато си тръгнеш,
намразил вече моя лик,
аз без думичка дори
ще те изпратя да вървиш.

От Яксан в Йонгбьон
азалии цял наръч ще откъсна
и на пътя пред теб
ще ги разпръсна.

Стъпвай и отминавай!
Но нека твойта крачка
азалиите не прегазва!

Когато си тръгнеш,
намразил вече моя лик,
макар и в себе си да тлея –
дори сълза не ще пролея.

ЧЕРНИ ОБЛАЦИ СЕ ТРУПАТ (И ЙОНГ АК)

На брега сред разцъфтели шипки,
прекланям се пред малкия ти гроб.
Суга!
Не мога да си тръгна.
Черни облаци се трупат.

Баща ти си отиде
и дни без вести затежаха.
Избяга, изоставил в нощите теб и мама,
и сивото небе остана сънищата клети да сънува.
Суга!
В утрото, което прекара в моите обятия,
яростно свистеше суровият вятър.

Крушовият цвят над крепостта
цъфти и вехне и когато пак разцъфне –
желае той да се превърне в крепост.
Суга!
Помолих те да ми направиш платноходка –
на следващия ден в мусона по потока да я пусна.

Преди да осъзная горестта ти, ти в пръстта се върна.
И звездите страдат, че не тръгнаха след теб.
Но, Суга,
добре е, че си тръгна, без да разбереш,
че на пристанището съхне кръвта на майка ти.
За щастие си тръгна без да видиш
баща си – върнал се с лице, от опиум подуто.

Откъснал нежен цвят на шипка,
поставям го до малкия ти гроб.
Суга!
Лицето ти, усмихнало се леко,
желая в цветето да те открия.
Черни облаци се трупат...